

blive klar over, hvilken af disse Bevillinger der angiver den hensigtsmæssigste, den gavnligste, og skaffer os de Forsvarsmidler, hvortil vi kunne sætte den største Tillid. Thi se vi saaledes ganske kort paa de andre Grunde, som kunne være ledende, kan det — det skal jeg aldeles ikke negte — jo meget godt have sin store Betydning, at man fremhæver, at det er noget vanskeligt og noget farligt paa den Maade at afvige fra den ordentlige Fremgangsmaade og vedtage en Tillægsbevilling, endnu før Finantsloven er vedtagen, men det forekommer mig dog, at dette Hensyn ikke kan være saa aldeles overveieende, at det skulde gjøre andre Grunde magtesløse, thi Rigsdagen kan jo dog — og har jo dog ogsaa gjort det tidligere — afvejet fra Reglerne uden derved at binde sig for Fremtiden. Vi have det altid i vor Magt at sige: Fordi vi en Gang under ikke almindelige Omstændigheder have afvejet fra Reglen og det Formrigtige, derfor gjøre vi det ikke tiere, og gjøre det langtfra ikke under sædvanlige Forhold. Den finantssielle Side af Sagen har, som jeg flere Gange har indrømmet, naturligvis stor Ret, men større Ret har dog den Betragtning, at, naar det, der forlanges til Skibsbygning, ikke overstrækker vor Evne, bør vi ogsaa anstrenge os til det Yderste. Hvad dernæst det politiske Hensyn angaar, saa er jeg, hvor stor en Rolle det ogsaa kan spille i ærede Medlemmers Overveelse, dog vis paa, at Hensynet til Landets Forsvar alligevel kommer til at være det overveieende. Hvad der maasse en Dag kan komme til at afgjøre vor Ve og Vel, eller i alt Fald bidrage stærkt til Afgjørelsen i en mulig forestaaende Kamp, maa dog alligevel gaa forud for de Grunde, der mulig trænge sig frem for Overveelsen hos ærede Medlemmer med Hensyn til indre politiske Spørgsmaal og Forhold. Det bliver altsaa efter min Mening det, der er Hovedhensynet, hvorefter vi stemme her i Dag, hvorvidt vi tør tilegne os den Overbevisning, at det, der foreslaas, er det Hensigtsmæssigste og Bedste. Nu er det sagt, som ansørt flere Gange, i det andet Thing af en Mand, som er eller i det Mindste burde være sagkyndig, at det er ganske andre Baaben, som han ogsaa har nævnt og peget paa, som vi bør lægge os efter og sætte vor Tillid til, og som vort fremtidige Søforsvar bør bygges paa; men det forekommer nu mig, som aldeles ikke er sagkyndig i denne Henseende, at hvor stor Betydning oglaa det af ham fremhævede Baaben kan have — og jeg skal ikke negte, at det maasse har en stor Fremtid for sig — saa har det dog ikke vist sig nogetsteds, hverken her eller i andre Lande, at man er kommen til en saadan Udvikling deraf, at man nu saaledes ganske tør stole udelukkende netop paa den Slags Baaben. Og hvad de mindre Skibe angaar, saa er det ganske vist, at ogsaa dem bør vi have; men det forekommer mig, at ligesom det med Hensyn til Forsvar tillands, ved Heren ikke vilde gaa an en-

sidig at lægge Bøgt paa een Baabenart, men man maa have de forskellige Baabenarter, som støtte hinanden, saaledes er der her Tale om at faae et stort Skib, der ligesom kan danne Rænnen, det faste Punkt, i vor Sø-Forsvarslinie, hvortil de andre mindre virkende Kræfter kunne slutte sig, og jeg kan for mit Vedkommende ikke Andet end stemme for Anskaffelsen af et saadant Skib efter de Forhandling, som ere foregaaede, og de Oplysninger, som ere fremkomne, efter den Maade, som den høitærede Minister har taget Sagen paa, den Mævd og Varne, som han har kæmpet for den paa, og man tillade mig at sige det, efter den Erfaring, som jeg synes i det Hele taget har flaaet os i Møde fra Søværnets Side med en klarere og bestemtere Anskuelse, en mere fast og stærk Villie og en bestemtere Retning og Plan, end man tidligere har mødt. Flertallet af de Sagkyndige der har jo sluttet sig til dette Skib som Noget, man har Tillid til og tør gaa Fremtiden i Møde med, og navnlig hvad jeg sætter megen Pris paa at vide, at de unge Kræfter, de Mævd, som man maa se hen til som dem, der skulle være Førere for vort Søværn i mulige Fremtidskampe, have sluttet sig til den Plan, her er Tale om, og med stor Flerhed, saavidt jeg veed, have erklæret, at netop dette Skib tør de fortrøste sig til i den afgjørende Time at gaa i Kampen med. Det kunde lidet nytte, at vi havde selv den største Mængde af de Torpedobaade, som der tales om, dersom de Mævd, som skulle føre dem, naar det afgjørende Dieblis kom, ikke havde den nødvendige Tillid til dem. Saa vare de dog alligevel de dyreste, de, som man ikke kunde bruge, ikke alene fra Pengenes Side de dyreste, fordi Pengene vare kastede bort, men ogsaa de dyreste, fordi vi saa stod paa Kampens Dag i Uvirkeligheden som vaabenløse. Det er det, jeg for mit Vedkommende aldeles ikke vover. Jeg turde ikke vove at sætte min Anskuelse, selv om jeg nu ogsaa havde en afvigende Mening fra den, som gjør sig gjældende hos Flertallet af Søværnet, mod dette Flertals Mening, og det er det, jeg haaber, ogsaa vil gjøre sig gjældende hos de øvrige ærede Medlemmer, at naar de ikke selv have en bestemt og klar, paa særlig Sagkundskab grundet Overbevisning om, at det, her er foreslaaet, ikke er det bedste, at de da ville stemme for det, der ifølge de Oplysninger, vi have faaet under disse Forhandlinger, maa fremstille sig for os som det, vi bedst kunne fatte Tillid til, idet de Paa-gjældende selv have denne Tillid. Jeg har udtalt det Haab, at Pandserets Tid vil være forbi om kortere eller længere Tid, og dette Haab holder jeg fast ved, men jeg kan ikke se bort fra, at ligesom det er farligt at komme for sent, saaledes kan det ogsaa være farligt at komme for tidligt, og det kan ikke nytte at gaa bort fra Pandseret, inden vi kunne tilegne os en klarere Mening om, at det er Time er flaaet. Saalænge det raader, kunne vi ikke undgaa at følge med efter vor bedste Evne.